

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažoval soud takto:

Pokud společenstvo i ve stížnosti k tomuto soudu podané opakuje námitku, přednesenou již během řízení správního, že opověď zúč. Gizely K. neměla býti brána na vědomí proto, že táž nepřikročila k samostatnému provozování živnosti fotografické na svůj účet, že ji sama provozovati ani nezamýšlí, nýbrž ji chce získati jen za tím účelem, aby svůj fotografický závod mohla prodati neoprávněné osobě a tímto způsobem její neoprávněnou činnost krýti, jde o námitku, kterou společenstvo v řízení o ohlášení živnosti řemeslné není legitimováno uplatňovati, jsouc podle § 14 lit. f) živn. řádu omezeno na námitky proti průkazu způsobilosti. Nemohlo proto společenstvo zamítnutím této námitky, třeba se i stalo bez jakéhokoliv odůvodnění, ve svých subjektivních právech býti dotčeno, a je proto stížnost jeho v tomto směru bezdůvodná.

V ostatním namítá stížnost v podstatě, že písemné doklady, jež Gizela K. předložila ke své ohlášce jakožto průkaz způsobilosti, nejsou věrohodné, resp. neodpovídají pravdě, že proto mělo býti přezkoumáno její tvrzení o době učňovské a pomocnické a měly býti za tím účelem provedeny důkazy, jež společenstvo již ve svém vyjádření před prvou stolicí nabídlo, a že pochybnosti jím přednesené měly býti v nař. rozhodnutí podrobně vyvráceny. K tomu se ze spisů konstatuje, že sice již úřad I. stolice dal provést některé důkazy společenstvem nabídnuté, tak si vyžádal vyjádření živnostenského společenstva v Trnavě a vyslechl dřívějšího zaměstnavatele Gizely K. Ludvíka A., leč výsledky tohoto průvodního řízení nebyly ani během řízení, v první stolicí, ani později společenstvu dány k vyjádření (§ 48 odst. 3 správ. řádu) a také žádná z obou stolic se s námitkami společenstva nevypořádala, jak bylo jejich povinností vzhledem k ustanovení § 70, resp. též § 82 správ. řádu č. 8/1928 Sb. Tímto postupem byla nejen stěžujícímu si společenstvu znemožněna řádná obrana, nýbrž i tomuto soudu bylo spolehlivé přezkoumání nař. rozhodnutí valně ztíženo. V tom shledal proto nss podstatnou vadu řízení.

Č. 13.020.

Živnostenské právo. — Řízení správní: I. Nedbání formálních náležitostí o přijímání učňů není na závadu vzniku a trvání učňovského poměru. — II. Otázka, zda někdo byl v učňovském poměru u oprávněného živnostníka, je skutkovou otázkou.

(Nález z 19. října 1937 č. 4619/35-3.)

V ě c: Společenstvo fotografů pro obvod obch. a živn. komory pražské v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. května 1935 o učebním poměru.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Stěžující si společenstvo přípisem z 24. ledna 1934 odešlo vzíti na vědomí oznámení Ludvíka F., fotografa v Praze-Dejvicích, ve kterém přihlásil svého syna Jiřího F. jako svého učně s tím, že jest u něho v učebním poměru již od 1. ledna 1931.

Ke stížnosti Ludvíka F. provedl magistrát hlav. města Prahy jako živn. úřad I. stolice o věci šetření, načež výměrem z 13. října 1934, rozhodl, že Jiří F. byl u svého otce Ludvíka F. v učebním poměru, a to od 1. ledna 1931 se učil fotografické živnosti s vyloučením portrétní fotografie a od 17. července 1931 pak téže živnosti včetně portrétní fotografie.

Odvolání společenstva z tohoto výměru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Jednaje o stížnosti, vycházel soud z těchto úvah:

Společenstvo popírá ve stížnosti k tomuto soudu podané stejně, jak to činilo již během řízení správního, že Jiří F. byl v uvedenou dobu u svého otce v řádném poměru učňovském, a tvrdí, že tam byl zaměstnán pouze příležitostně jako člen rodiny. Připouštějíc dále, že předpis § 99 živn. řádu o tom, jak se učňové přijímají, je pouze předpisem formálním, jehož nedodržení nemá za následek neplatnost učňovského poměru fakticky založeného, vytýká šetření, jež žal. úřad v tomto směru provedl, vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že se žal. úřad spokojil s provedením průvodních prostředků nedostatečných — svědeckým výsledkem zúčastněných osob — a nedal provést důkazy objektivní, za jaké prohlašuje zejména uzavření učňovské smlouvy a přihlášení učně u nem. pojišťovny, a že tvrzení svědků uvěřil přes to, že společenstvo poukázalo již v řízení na okolnosti, jež svědčily o tom, že zde řádný poměr učňovský založen nebyl, t. j. zejména na to, že Ludvík F. oznámil přijetí svého syna do učení teprve za 3 roky po tvrzeném jeho vstupu do učení, že se svým synem neuzavřel písemnou smlouvu učňovskou a že ho nepřihlásil u nem. pojišťovny.

Otázka, zda nějaká osoba byla po určitou dobu v učebním poměru u oprávněného živnostníka, t. j. zda se u tohoto živnostníka pro určitou dobu jeho řemeslu učila, je ryzí objektivní otázkou skutkovou, jejímuž kladnému zodpovědění nemůže státi v cestě ani okolnost, že snad tento živnostník neměl v úmyslu přijmouti onu osobu do formálního poměru učňovského za tím účelem, aby tímto způsobem nabyla průkazu způsobilosti, předepsaného v § 14 živn. řádu pro nastoupení řemeslné živnosti. Takovýto učební poměr vzniká tedy již tím, že se ona osoba u oprávněného živnostníka začne fakticky jeho řemeslu učit, a trvá tak dlouho, dokud se zde řemeslu tomu fakticky učí, čemuž nemůže býti na závalu okolnost, že živnostník v konkrétním případě nesplní povinnosti, které jsou jemu uloženy pro případ uzavření takového poměru učňovského, tedy když zejména neuzavře s onou osobou formální smlouvu učňovskou, když smlouvu tu nezašle hned představenstvu společenstva, ev. obec. úřadu a když učně toho nepřihlásí k nem. pojišťovně.

Není zvláštního zákonného předpisu, jenž by nařizoval, že zjištění otázky, zda osoba nějaká byla v učebním poměru u oprávněného živnostníka, lze provést jen určitými průvodními prostředky, a proto platí i zde všeobecný předpis § 49 spr. řádu č. 8/1928 Sb., podle něhož jako důkazu lze použítí všeho, co se hodí ke zjištění rozhodného stavu věci, tedy zejména i důkazu svědeckého. Proto ani v daném případě nelze shledati žádnou vadu řízení — tím méně pak nezákonnost — v tom,

jestliže žal. úřad své rozhodnutí založil na výpovědích slyšených svědků. Námitka, že se žal. úřad v daném případě neměl omezit na výslech těchto svědků a že měl ještě zjišťovati také okolnosti jiné, zejména zda učeň byl přihlášen u nem. pojišťovny, byla by relevantní jen tenkrát, kdyby negativní výsledek tohoto důkazu byl způsobilý zvrácením tvrzení, že zde učební poměr skutečně trval. Jestliže však, jak již svrchu uvedeno, jest opominutí takové přihlášky pro vznik a trvání učňovského poměru nerozhodné, nelze dovozovati vadnost řízení ani z té okolnosti, že žal. úřad v tomto směru šetření nekonal.

Pokud snad v poukazu stížnosti, že výrok žal. úřadu je založen jenom na tvrzení »zúčastněných« osob, mohla by býti spatřována námitka, že šlo o svědky nevěrohodné, byla by námitka taková bezdůvodná proto, že společenstvo ani ve stížnosti k tomuto soudu podané, ani během správního řízení žádné důvody nevěrohodnosti těchto svědků neuvedlo.

Zbývá tedy jen námitka, že žal. úřad neměl uvěřiti výpovědím oněch zúčastněných svědků, když proti pravdivosti jejich tvrzení svědčily okolnosti, na něž společenstvo již během řízení poukázalo, že totiž Ludvík F. ohlásil společenstvu přijetí svého syna do učení teprve po 3 letech, že se synem neuzavřel písemnou smlouvu učební a že ho nepřihlásil k nem. pojištění. Leč nehledě k tomu, že tu jde vesměs o okolnosti pro zjištění sporné skutečnosti nerozhodné, mohl by nss volné hodnocení průvodů žal. úřadu ve smyslu § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. přezkoumati jen v tom směru, zda není zřejmě nelogické. Leč závadu takovou tento soud v uvedeném hodnocení žal. úřadu nalézt nemohl.

Č. 13. 021.

Policejní věci: Patent z 10. září 1773 č. 1520 Sb. josef. zákonů o sbírání peněžitých darů je dosud platnou právní normou.

(Nález z 19. října 1937 č. 7025/35-5.)

V ě c: Karel C. a Bedřich Sch. ve Vroutku proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. září 1935 o nedovolené sbírce peněžních příspěvků.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Podbořanech z 15. července 1935 byli st-lé uznáni vinnými, že 5. května 1935 u příležitosti voličské schůze strany »Sudetendeutsche Partei« bez povolení prováděli sbírku dobrovolných peněžitých darů, čímž se dopustili přestupku patentu z 10. září 1773 č. 1520 Sb. josef. zákonů. Za to uložena byla jim podle min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z. pokuta po 100 Kč, v případě nedobytnosti trest vězení v trvání 10 dnů.

Odvolání byla zamítnuta nař. rozhodnutím.

Rozhoduje o stížnostech podaných do tohoto rozhodnutí, uvažoval nss takto: —

Stížnosti namítají, že dary, které měly býti pozastaveným způsobem získány, měly býti vynaloženy na podporu místních nezaměstnaných a